

RECENSION

Per Christian Ellefsen och Ane Dahl Torp i *1001 gram*. Distr: Njutafilms

1001 gram

Originaltitel 1001 gram
Svensk titel 1001 gram
Regi Bent Hamer
Producent Christoph Friedel, Bent Hamer, Marianne Slot, Claudia Steffen
Manus Bent Hamer
Foto John Christian Rosenlund
Roller Ane Dahl Torp, Hildegun Riise, Laurent Stocker, Per Christian Ellefsen, Stein Winge, Peter Hudson m fl
Norge Tyskland 2014
Längd i tid 1 tim 33 min
Censur tillåten från 15 år
Distributör Njutafilms

Ja, herre jösses, vad ska man skriva om denna märkliga film som intonerar raffinerad deckare i såväl musik som bildval under de inledande minuterna för att sedan glida över till vad jag i brist på bättre ord skulle vilja kalla skruvad vemodskomedi om nu den genren existerar. Film handlar ju mycket om att ge signaler, skapa någon form av dialog med eller relation till publiken. Överenskomelser som förvisso kan brytas men som ändå måste finnas som något att förhålla sig till under berättelsens gång. Men här vinglar det betänkligt.

Norske regissören, producenten tillika manusförfattaren Bent Hamer gjorde för några år sen den lätt absurda men lågmält charmiga *Sånger från köket* med bla Tomas Norström i rollistan. Nu handlar det om cirka 30-åriga Marie som arbetar på "Justervesenet", en institution för kontrollmätning av längder, vikter, mängder av allehanda slag i samhället. När hennes far, som hon står mycket nära (lite för nära?) och som också arbetar på Justervesenet, insjuk-

nar, får Marie i hans ställe åka på en internationell mätningkonferens i Paris. I bagaget har hon det officiella norska kilot som nu ska stämmas av mot världssamfundets erkända kilo. Så att vi alla väger rättvist lika. Precis som det i Paris finns en sanktionerad meter och en Greenwich-tid i London.

På väg hem från den sövande tråkiga konferensen råkar Marie träffa en annan vetenskapsman men som nu hoppat av för att leva som trädgårdsmästare. Han har som Povel Ramel sjunger: tagit av sig skorna och medgett att det känns skönt. Om tycke uppstår? Gissa fem gånger. Det märkliga är att det är få saker i denna film som överraskar – på en gång som jag inte förstår någonting av vad Bent Hamer egentligen vill med sin *1001 gram* annat än att slå in några öppna dörrar om att Livet kan inte mätas eller vägas plus kanske att vi människor mår bättre av att förhålla oss öppna mot vad livet kan bjuda. Ungefär. Någon egentlig under eller överliggande konflikt existerar inte.

Kring detta flortunna tema staplas det klichéer i stil med: "När man lärt sig leva är det redan försent", eller "livets tyngsta börda är att inte ha något alls att bära." Tryfferat med pseudofilosofiska samtal kring hur livet kan eller inte kan vägas, och i vad mån standardiserade mätningar kan påverka världsfreden. Rejält svårsmälta sentenser.

Men det ska också i rättvisans namn sägas att Hamer sannolikt har ett genuint intresse för livets små detaljer och hur vi människor kämpar med att förhålla oss till vår omgivning, om livets små lustifikationer. Han är lite besläktad med Aki Kaurismäki men saknar helt dennes tyngd och djupa mänskliga värme. Om *1001 gram* är värd sin vikt i guld? Njaej, min tekopp är det inte.

Andreas Hoffsten